

HF Skovly – 5. afsnit:

Originalerne

Efter sigende er vi allesammen originaler, og Skovly har da heller ikke manglet originaler gennem tiderne.

Verner husker tydeligt hr. og fru Müller, der kom fra Berlin. De var de første, der bød familien Olsen velkommen. På generalforsamlingen var fru Müller betaget af det nytilkomne ægtepar. “Se far, sagde fru, hr. Olsen er “sjalant”, han trækker stolen ud for fru Olsen”, og far var hurtig med replik: “Er jeg mon ikke “sjalant”, har jeg ikke vasket dig på ryggen i morges?”

Hr. Müller blev kaldt “bjergkøberen”, for han dyttede i hornet tre gange, hver gang han rundede et sving. En morgen glemte han både sving og dyt og havnede inde i Holagers have, hvor de sad ved morgenkaffen. Hr. Müller steg ud og sagde: “Undskyld jeg glemte at dreje”.

En anden original var “rummanden”, som hed René. Han var nabo til fru Munkholm, og en aften, hvor hun havde set en uhyggelig film med væsener fra en anden planet, der erobrede verden, gik hun ud for at køle nerverne lidt ned. Så kom det virkelige gys. På nabogrunden gik en rummand med hjelm og antenner strittende op mod himlen. Det var René, som faktisk var en slags rummand.

Han var vild med ufo'er. Han var dog også interesseret i haven, og han klippede sin hæk i de sirligste bølger, hvor alle dale og bakker var pertentlig lige høje. Med sans for at udnytte havens planter dyrkede han skvalderkål, som han kogte til suppe og andre dejlige retter, der blev spist med stor fornøjelse.

Så var der fru Løfgreen, hun var pensioneret sømand, og en dame med temperament. Hun boede på Kirsebærvej 13, og her havde foreningen af hensyn til sikkerheden sat et pigtrådshegn op i hendes baghave ind mod industrigrunden. Det passede ikke sømanden, så som tak for sangen hun sendte et stykke pigtråd med julekortet til kolonihaveforbundet. En anden gang, hvor der var noget, som heller ikke passede fru, åbnede hun alle vinduerne i huset og skruede radioen op på fuld knald, og så tog hun ellers sin bil og drøede af sted. Så ka' de lære det!

Foreningens første kasserer hed Carl Petersen, han var en respekteret mand, der var vicevært i Skoleparken. I 1972 døde han pludseligt, og Bent Holager blev konstitueret som kasserer. Han aftalte med revisorerne som var hr. Volther og Verner, at de sammen skulle bruge en weekend til at gennemgå regnskaberne. Op til weekenden kom fru Petersen med kassebeholdningen i en skotøjsæske, hvor der lå nogle en-og-tokroner. Man forsøgte at rette op på sagen, men efter timers arbejde, hvor hr. Volther, der var professionel revisor, var ved at gå i spåner, besluttede man at starte på en frisk.

På næste generalforsamling blev Bent Holager valgt som kasserer, og det var han så i 35 år. Holdager formåede at forvandle den mildest talt skrantende pengesituation til en stabil og god økonomi med overskud og obligationsbeholdning, sådan som vi kender det i dag. Uden Holdager havde tingene i Skovly set anderledes ud, og det skylder vi ham ærlig talt tak for.

Gennem årene har generalforsamlingerne været alt andet end kedelige. Med så mange personligheder måtte der komme diskussioner. For 30 år siden var kun en lille del af vejene i Skovly asfalterede - fra bakken på Hasselvej til parkeringspladsen, fordi bakken var så stejl, at gruset sejlede ned, når det var regnvej. De øvrige veje var grusveje, og om sommeren i de tørre perioder kunne beboerne særligt haverne ud til hjørnerne, ikke se sig selv for sandstorm. Det var de godt trætte af, så på en generalforsamling foreslog man, at alle vejene skulle asfalteres. Nej, sandelig ikke, mente de, der boede ud til den asfalterede del, “det er så hyggeligt med grusveje”. Så kom modforslaget fra bestyrelsen promte: “Når det er så hyggeligt med grusveje, hvorfor så ikke bryde asfalten op, så der er grusveje over det hele? Så blev det vedtaget at asfaltere alle veje.

Gennem de første år var det en frivillig sag at deltage i fællesarbejdet. Holdet var også den gang på 13-14 mennesker, problemet var kun, at de var de samme 14 hver gang. Det gik nogenlunde, indtil en beboer en dag kørte forbi det arbejdende folk og rullede vinduet ned og sagde: "I mangler at luge et stykke derovre". Så blev det besluttet at fordele fællesarbejdet efter samme system, som vi har nu.

Et tilbagevendende emne på generalforsamlingerne var legende børn på vejene og biler, der kørte for hurtigt. Hvad gør vi ved det? Et udvalg arbejdede eet år med emnet "bump" uden at komme til noget resultat. Så overlod man sagen til bestyrelsen, og så kom der spejle, hjaltænder og bump. Men så kom 'udfordringerne'. Klokkeren syv morgen ringede Verners telefon for første gang, en rasende mand fortalte, at han ikke kunne komme over bumpene på cykel, fordi varerne i cykelkurven drattede ud. Et forslag om at trække cyklen blev pure afvist. Sådan fortsatte opringningerne til formanden. En bilist fortalte, at han ikke kunne komme over bumpene, fordi bilens bund skræbede på. Bumpene havde kostet 7.000 kroner, og så besluttede man at fræse tre centimeter af. Det kostede 6.000 kr.

Så var den ged barberet.